

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2003	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 24 Μαρτίου 2017 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ μοναδικὸς Βασιλεὺς

«Ὕμνος ἅπας ἠττάται... ἰσαριθμοὺς γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾧδὰς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον ὧν δέδωκας ἡμῖν...» (Ἀκάθ. ὕμν. Υ)

Ἐὰν ἤμουν ἄξιος, ἀγαπητοί μου, θὰ ἤθελα νὰ μὴν πατῶ τὴ γῆ, ἀλλὰ νὰ βρεθῶ γιὰ λίγο στὸν οὐρανὸ καὶ ἐκεῖ μαζί με τοὺς ἀγγέλους νὰ ὑμνήσω κ' ἐγὼ τὸν Βασιλέα μου, νὰ ψάλω τὸ μέγα ὄνομά του. Ἐδῶ στὴ γῆ γλώσσες πῆλινες δὲν μποροῦν νὰ τὸν ὑμνήσουν ἐπαξίως. Γι' αὐτὸ ὁμολογοῦμε κ' ἐμεῖς με συντριβὴ μαζί με τὸν ποιητὴ τοῦ Ἀκαθίστου· «Ὕμνος ἅπας ἠττάται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου· ἰσαριθμοὺς γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾧδὰς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν...» ὅσους ὕμνους κι ἂν σοῦ προσφέρουμε, **παν-ἀγίε Βασιλεῦ μας**, τίποτα δὲν ἀξίζουν μπροστὰ σ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔχεις δώσει (ψηφίον Υ).

Ἐπειτα, δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ στιγμή τῆς ὀλοκληρωτικῆς νίκης. Σκληρὲς μάχες διεξάγονται πρὸς συντριβὴν τοῦ ἀντιχρίστου, ποὺ ἀπὸ τὸν ἄδη ὄλο καὶ βγάξει τὶς λεγεῶνες του γιὰ νὰ πνίξη τὴν Ἐκκλησία. **Ἦ ἀντίχριστε, ὅπωςδῆποτε θὰ συντριβῆς**, καὶ τότε οἱ πιστοὶ θὰ ψάλλουν τὰ ἐπινίκια τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ!

Ἄντὶ ὕμνου, πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως μας, θὰ σᾶς διηγηθῶ **ἓνα ἀλληγορικὸ ἀνέκδοτο**· γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιεύθηκε σ' ἓνα γαλλικὸ περιοδικό, μεταφράστηκε στὰ ἑλληνικὰ καὶ ἐδῶ ἀναδημοσιεύεται με μικρὴ παραλλαγή. Δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς δυνάμεως ἐκείνου ποὺ λέγεται «κύριος κυρίων καὶ βασιλεὺς βασιλέων» (Ἄπ. 17,14).

Ἕνας θρόνος, λέει, ἦταν κενός· ζητοῦσε τὸν ἄξιο νὰ κυβερνήσει τοὺς λαοὺς. Ἄπειρος κόσμος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς εἶχαν συγκεντρωθῆ. Καὶ εἶπαν· Δὲν θὰ διαλυθοῦμε, ἂν δὲν ἐκλέξουμε τὸν παγκόσμιο βασιλέα. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, παρουσιάστηκαν πολλοὶ ὑποψήφιοι προβάλλοντες καθέννας τὸν ἑαυτὸ του.

–Σ' ἐμένα ἀνήκει ὁ θρόνος! ἀκούγεται μιὰ πρώτη φωνή (ἦταν ἓνας ῥωμαλέος νεαρὸς Ἑλ-

ληνας, ὁ **Ἀλέξανδρος**). Ἐγὼ εἶμαι ποὺ γιὰ τὰ κατορθώματά μου με ὠνόμασαν Μέγαν, ἀφοῦ με μιὰ μικρὴ φάλαγγα ξεκίνησα ἀπὸ τὴν ἔδρα μου, πέρασα τὸν Ἑλλησποντο, ἀποβιβάστηκα στὴ Μικρὰ Ἀσία, χαιρέτισα τὸν τάφο τοῦ Ἀχιλλέως, ἔκοψα τὸ Γόρδιο δεσμό, συνέτριψα τὶς στρατιᾶς τῶν τυράννων τῆς Ἀνατολῆς, ἐλευθέρωσα λαοὺς, μετέδωσα τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ φτάνοντας μέχρι τὸ Γάγγη καὶ τὸ Νεῖλο. Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ δικαιούμαι τὸ θρόνο.

–Τί λέει τὸ παιδάριο αὐτό; ἀκούγεται μιὰ δευτέρη φωνή. Ἐγὼ εἶμαι ὁ **Ἰούλιος Καῖσαρ**. Ὑπῆρξα ὄχι μόνο κατακτητὴς ἀλλὰ καὶ ἰδρυτὴς ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ. Ἐγὼ θεμελίωσα τὸ ἀπέραντο Ῥωμαϊκὸ κράτος· καὶ θὰ εἶχα ἰδρύσει παγκόσμια αὐτοκρατορία, ἀλλὰ ἄχ, μαχαίρι τοῦ Βρούτου, τί μοῦ ἔκανες!...

–Ἐσεῖς οἱ δύο δὲν εἶστε παρὰ εἰδωλολάτρες, ἄξιοι γιὰ τὸ πῦρ τὸ αἰώνιο! φωνάζει τρίτος ὑποψήφιος, ἓνας γέρος με μακριὰ ἄσπρη γενειάδα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ **Κάρολος ὁ Μέγας**, ὁ μόνος νόμιμος αὐτοκράτορας, ἀφοῦ ἐμένα ἔστεψε ὁ πάπας. Δὲν ἀνήκει ὁ θρόνος σ' ἐμένα, ποὺ μέσα σὲ μία καὶ μόνο ἡμέρα βάπτισα 30.000 Σάξωνες; Ἐργάστηκα γιὰ τὴ νέα πίστι καὶ ἀξίζει νὰ μοῦ δοθῆ ἡ παγκόσμια κυριαρχία.

Κοντὰ σ' αὐτοὺς νὰ καὶ παρουσιάζεται μιὰ σειρά **δικτάτορες**, ἀπὸ τὸν Ταμερλάνο μέχρι τὸ Χίτλερ καὶ τὸ Μουσσολίνι καὶ ὅποιον ἄλλο, καὶ με θράσος προβάλλουν τὶς ἀξιώσεις τους.

–Ἀνθρωπότητα, ἡ μᾶς ἀναγνώριζεις, ἡ ἀλλοίως ἀλλοίμονό σου!...

Ἐνῶ οἱ κατακτητὰι διεκδικοῦν καθέννας τὸ θρόνο, σὲ μιὰ γωνιὰ ἓνας σοβαρὸς ἀριθμὸς φιλοσόφων με κυλίνδρους περγαμηνῶν στὴ μασχάλη, συζητοῦν περιφρονητικὰ γιὰ τὶς ἀξιώσεις τῶν προηγούμενων. Ἀνάμεσά τους διακρίνουμε τὸν Πυθαγόρα, τὸ Σωκράτη, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη, τὸ Σενέκα, τὸ Μᾶρκο Αὐ-

ρήλιο και άλλους. **Οί φιλόσοφοι** απευθύνονται στα πλήθη, δείχνουν τους καίσαρες τῆς Ῥώμης και τούς σατράπες τῆς Ἀνατολῆς και λένε·

—Μὲ ποιό δικαίωμα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῆς βίας και τοῦ αἵματος τολμοῦν και ζητοῦν τὸ παγκόσμιο σκῆπτρο; Αὐτὸ ἀνήκει σ' ἐμᾶς, τοὺς **ἀριστούχους τοῦ πνεύματος**. Ποιοὶ ἄλλοι εὐεργέτησαν τὸν κόσμο ὅσο ἐμεῖς; Ἐμεῖς δὲν ἀντιπροσωπεύουμε τὴν κλασσικὴ Ἑλλάδα, ποὺ ἡ σοφία τῆς ὁδηγεῖ και φωτίζει μέχρι σήμερα; Ἐμεῖς δὲν διαπλάσαμε τὴν κοσμοκράτειρα Ῥώμη, ποὺ οἱ νόμοι τῆς ἰσχύουν ὡς τώρα στα κράτη; Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε οἱ πνευματικοὶ πατέρες τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ποὺ ἀναγέννησε και ἀπελευθέρωσε τοὺς λαούς;

Και σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ μεταξὺ βασιλέων και φιλοσόφων διενέξεις, κι ἄλλες ὁμάδες ὑποψηφίων σχηματίζονται, ποὺ θέλουν νὰ καταλάβουν τὸ θρόνο. Σὲ μιὰ ὁμάδα ἔχουν συγκεντρωθῆ οἱ μεγάλοι **ἐφευρέτες** και δείχνοντας τὶς ἐφευρέσεις τους λένε·

—Ἀξίζει νὰ βασιλέψη ἐπὶ τέλους ἡ **ἐπιστήμη**. Ἄν ἀναλάβῃ αὐτὴ τὰ ἡνία τοῦ κόσμου, τότε θὰ δῆτε τί εὐτυχία θὰ ζήσῃ ἡ γῆ!...

Σὲ ἄλλη ὁμάδα εἶνε οἱ κορυφαῖοι **ποιηταί**, ἀπὸ τὸν Ὅμηρο μέχρι τὸν Σαίξπηρ, και λένε·

—Μόνον ὁ Ὁρφέας μὲ τὴ λύρα του μπορεῖ νὰ τιθασεύσῃ τὴν ἀγριότητα τοῦ κόσμου...

Ἡ συγκέντρωσι, μετὰ ἀπὸ τόσες ἀξιώσεις, ἔφτασε σὲ **ἀδιέξοδο**. Ποιόν ἀπ' ὅλους νὰ ἐκλέξουν και νὰ τοῦ ποῦν «Κυβέρνα μας ἐσὺ γιὰ πάντα, δὲν ἀνεχόμεστε τὸ χάος· ζητοῦμε τάξι, εἰρήνη, δικαιοσύνη»; Ἀρχίζουν μάλιστα νὰ διαπληκτίζονται γύρω ἀπ' τὸ θρόνο και ἡ ἔριδα παίρνει διαστάσεις. Και ἐνῶ μαζεύτηκαν γιὰ νὰ ἐκλέξουν ἀπὸ κοινοῦ ἓνα τρόπο ζωῆς και νὰ μποῦν κάτω ἀπὸ μιὰ ἐνιαία διακυβέρνησι, τώρα, λόγω τῆς φιλοδοξιῶν, ὁ κόσμος κινδυνεύει νὰ διαιρεθῆ ἀκόμη πιὸ βαθεῖα και νέα σύρραξις ἀπειλεῖ νὰ βᾶψῃ πάλι μὲ αἷμα τὴ γῆ.

Θεέ μου! οἱ μωροὶ μνηστήρες τοῦ θρόνου **δὲν θὰ βροῦν λύσι** νὰ ῥθῆ στὸν κόσμο ἡ εἰρήνη;

Ξαφνικὰ ὅμως, μέσα στοὺς διαπληκτισμοὺς και τὶς φωνές, γίνεται κάτι τρομακτικό. Ἀπὸ μιὰ τρύπα τῆς γῆς, στὰ πόδια τοῦ θρόνου, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ποὺ σκορπίζει ῥίγος θανάτου·

—Βασιλιᾶδες, στρατηλάτες, φιλόσοφοι, ποιηταί, ἐπιστήμονες, ὅλοι, **νὰ ὁ βασιλιάς σας!**

Και μὲ τὶς λέξεις αὐτὲς ἐμφανίζεται ἓνα ἀπαίσιο ἐρπετό, ποὺ σέρνεται πρὸς τὸ θρόνο. Εἶνε ἓνα τεράστιο σκουλήκι· εἶνε **ὁ θάνατος!** Και καθὼς τὸν ἀντικρύζουν οἱ μνηστήρες τοῦ θρόνου, γίνονται ὠχροὶ και μένουν ἄφωνοι. Ὅλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι αὐτὸς ὑπερισχύει.

Μὰ προτοῦ τὸ σκουλήκι νὰ φτάσῃ στὰ πρῶτα σκαλιὰ, στὴ μέση τῆς συγκεντρώσεως φαίνεται **μία μορφὴ ἀνθρώπινη ἀλλὰ μὲ ὄψι θεϊκὴ** και προχωρεῖ πρὸς τὸ θρόνο. Δὲν κρατᾷ αὐτὸς σκῆπτρο βασιλικὸ οὔτε σπαθὶ στρατιωτικὸ οὔτε λύρα ποιητῶν, δὲν φοράει τῆβεννο φιλοσόφων. Στὸ μέτωπό του ἔχει ἀγκάθινο στεφάνι και τὰ χέρια και τὰ πόδια του εἶνε τρυπημένα και αἰμοφύρτα.

Φτάνει στὸ θρόνο, καταπατεῖ τὸ σκουλήκι - τὸ θάνατο, ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ και κάθεται. Ὅλοι τὸν ἀναγνωρίζουν· εἶνε **ὁ Ἰησοῦς «ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ»** (Ματθ. 21,11. Ἰω. 1,46. Πράξ. 10,38)! Κι ὅλοι γονατίζουν μπρὸς του σιωπηλοί· στὸ πρόσωπό του ἀναγνωρίζουν τὸ μόνον Κατακτητὴ, τὸ μόνον Σοφὸ, τὸ μόνον Σωτῆρα, τὸ μόνον ἄξιο νὰ βασιλεύῃ στὸν κόσμο· γιὰ τὸ μόνον αὐτὸς πάτησε τὸ θάνατο.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλληγορία. **Δὲν εἶνε διδακτικὴ;**

* * *

Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, εἶνε **ἀναμφισβήτητη**. Κανείς δὲν συγκρίνεται μαζί του οὔτε κατὰ προσέγγισιν. Στέκεται μόνος, στήλη οὐρανομήκης, φάρος παγκόσμιος, ἥλιος ἄδυτος. Τί μπορεῖ νὰ λεχθῆ ἐπάξιο πρὸς ὕμνον του; Εἶνε **«χθὲς και σήμερον ὁ αὐτὸς και εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Ἐβρ. 13,8).

Ὅταν ὁ Ναπολέων βρισκόταν ἐξόριστος στὸ νησί τῆς Ἀγίας Ἐλένης, εἶπε· «Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς θαυμάζει ἡ ἱστορία ἦταν ἄνθρωποι. Κανείς τους δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὸν ΕΝΑ, ποὺ λέγεται Ἰησοῦς. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος, **εἶνε ὁ Θεάνθρωπος**».

Διῶξε, ἀγαπητέ μου, τὴν προκατάληψι, κάθε κοσμικὴ μέριμνα και μεῖνε μόνος μὲ τὸν Ἰησοῦ. Λίγες στιγμὲς αὐτοσυγκεντρώσεως και αὐτομελέτης πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου πόσο ἀξίζουν! Θὰ τονώσουν τὴν πίστι σου και ἡ ὁμίχλη συνεχῶς θὰ διαλύεται. Και Θωμᾶς δύσπιστος ἂν εἶσαι, τελικὰ θὰ πεισθῆς και θὰ φωνάξῃς **«Ὁ Κύριός μου, —ὁ Βασιλεύς μου— και ὁ Θεός μου»** (Ἰω. 20,28). Θὰ παραδώσῃς τότε τὸν ἑαυτό σου ὀλόκληρο στὴν ὑπηρεσία ἐκείνου. Θὰ τὸν ἐκλέξῃς χωρὶς δισταγμοὺς και θὰ τὸν ἐνθρονίσῃς μέσα σου μὲ χαρὰ ὡς τὸν μοναδικὸ σου Βασιλέα. Καμμιά δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ. Και μαζί μὲ μυριάδες πιστοὺς δούλους του ἀπ' ὅλη τὴ γῆ, θ' ἀξιωθῆς στοὺς οὐρανοὺς νὰ ψάλλῃς τὰ ἐπινίκια. **«τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου»** (Ἀπ. 5,13· 7,10), **«ἐπὶ θρόνον δόξης αὐτοῦ»** (Ματθ. 19,28), **«τῷ ἐσφαγμένῳ Ἀρνίῳ»** (βλ. Ἀπ. 5,6), **«τῷ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ»** (ἔ.ἀ. 1,5), τῷ νικήσαντι τὸν θάνατον, **«τῷ (μόνῳ) βασιλεῖ τῶν αἰῶνων ... τιμὴ και δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν»** (Α' Τιμ. 1,17).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος